

In alle hoeken en kanten kwam er beweging en talrijke slangen kwamen te voorschijn (Blz. 690).

— Wie is de afgevaardigde van den meester Calchas? zoo vroeg hij.

— Ik ken zijn naam niet.

— Een Braziliaan?

— Ja.

— Wanneer kwam hij onder u?

— Niet lang geleden...

— Was hij alleen?

— Gij waart wellicht nog te Rio de Janeiro als de jonge vrouw, die onze aanvoerster moet worden naar de stad van den Zonnegod is vertrokken?...

— Inderdaad...

— Gij hebt haar geleide gezien.

— Zeker, en ik begrijp nu dat de Braziliaan, die met haar is medegegaan, de man is die namens den meester den stroom bewaakt...

— Zoo is het...

— Dan zal alles spoedig in het klare worden getrokken...

— Ik betwijfel zulks niet...

De Tijgerkat kon met moeite zijne vrees verbergen...

— Dat ziet er niet aantrekkelijk uit, zoo dacht hij... Er bestaat slechts één stipje hoop, en dat is de lichtgeloovigheid van den Braziliaan, die weet dat ik de vertrouweling van Calchas ben en daarom misschien geloof aan mijn bewering zal hechten...

Maar zijn gelaat betrok...

— Neen, zoo redeneerde hij voort, neen, die hoop moet ik laten varen, want de man kent Queepère, heeft Daks gezien, en den jongen heer. Ik ben er stellig van overtuigd dat gansch onze onderneming naar de maan is. Als wij er allen onze huid niet bij inschieten, mogen wij van geluk spreken!...

En hij vroeg den Indiaan niets meer.

In eene kreek, waar een soort steiger van ontschorste boomstammen was aangelegd

geworden, werden de booten gemeerd en stapten al de inzittenden aan wal.

Een vijf-en-twintigtal gewapende roodhuiden — de geweren onzer reizigers waren in handen der Indianen overgegaan — plaatsten Queepère en zijne gezellen in hun midden en zoo gingen zij langs den oever, gevolgd door de anderen waarbij zich de Tijgerkat bevond, die niet als gevangene werd beschouwd...

Zij sloegen een breeden binnenweg in, die doorheen het woud was aangelegd geworden en naar een groot dorp leidde, waar een aantal uit hout opgetrokken woningen, die min of meer op engelsche huisjes geleken, door gebouwtjes van primitieven aard, uit hout en huiden gemaakt, omringd waren...

Er hadden zich vroeger in deze streek, niet ver van den stroom, blanke kolonisten gevestigd, die er de Indianen hadden verjaagd en er een soort dorp opgericht...

Waren de afstanden te groot om met andere bewoonde oorden handel te drijven of hadden de overstromingen, die zij gepoogd hadden met dammen te weren, zonder er in te gelukken, hen gedwongen hun neerzetting op te geven, in ieder geval hadden zij hun nog niet lang gestichte kolonie verlaten...

De roodhuiden waren teruggekeerd in deze voor hen goedgelegen streek en rond de woningen der kolonisten hun huisjes gesticht, zoodat er na eenigen tijd een welvarend dorp van Indianen was ontstaan...

Onze reizigers werden opgesloten in een der hutten, uit boomstammen, schors en dierenhuiden vervaardigd, nadat hunne armen op den rug waren gebonden en hunne beenen samengesnoerd, zoodat zij bijna niet gaan konden...

De Tijgerkat werd door den bevelhebber der vloot naar een der houten woningen gebracht, waar hij in een vertrek werd geleid, zeer sober maar naar Braziliaansche moderne wijze gemeubeld...

Een zetel was hem welkom, want hij kon om zoo te zeggen op zijne beenen niet meer staan, zoo had eindelijk de vermoeienis, en de indruk die de wending der gebeurtenissen op hem had gemaakt, hem getroffen en zijn krachtig gestel geknakt.

Het duurde niet lang of zijn hoofd zakte op zijne borst en hij viel in een diepen slaap...

Hij werd herhaalde malen bij de schouders gegrepen en heen en weer geschud, eer hij de oogen opende en verbaasd opkeek...

De Braziliaan stond voor hem.

— Het doet mij genoeg u te zien, zoo sprak hij, terwijl hij de Tijgerkat de hand toestak.

Deze drukte ze, maar dacht:

— Mij doet het niet het minste genoeg u hier aan te treffen...

— Ik ben reeds hier geweest, een half uur geleden, maar gij slaapt zoo genoeglijk, dat ik uwe rust niet heb willen verbreken, alhoewel ik er naar haakte uit uwen mond eenige ophelderingen te hooren... In afwachting heb ik de lieden bezocht, die in uw gezelschap waren... Ik ken deze menschen... Toen ik hen gezien had, kon ik niet langer meer wachten om te weten wat de meester u heeft opgedragen en ik heb mij verstout u te wekken...

Deze laatste volzinnen werden gesproken op een toon die wel een weinig naar spot zweemde, maar zoo lichtelijk dat het schier niet vast te stellen was en de Tijgerkat het niet euvel kon opnemen...

— De meester heeft mij bevolen deze vrienden van de jonge heerscheres naar de stad van den Zonnegod te leiden, om tegenwoordig te zijn bij de feesten welke te harer eere zullen plaats hebben...

— Dat heeft de meester u opgedragen?

— Ja...

— Ik weet wie gij zijt en wat gij voor den meester zijt, en ik zou diensvolgens aan uwe woorden geen twijfel mogen hechten, en toch zegt er mij iets dat gij de bevelen van den meester verkeerd moet begrepen hebben...

— Ik geef u de verzekering van het tegendeel.

— Het spijt mij, maar ik kan niet gelooven dat de meester zoo plotseling van gedachte is veranderd en het tegenovergestelde doen wil van zijn vroeger inzichten... Alles is mogelijk en hij kan een verborgen doel hebben, dat ik niet raden kan... Kent gij zijn doel?... Dat moet hij u toch hebben toevertrouwd...

— Zeker...

— En, mag ik het kennen?

Het woord «neen» lag op de lippen van den roodhuid, maar hij sprak het niet uit.

Ik moet voorzichtig wezen, zoo overwoog hij, en het wantrouwen van dezen kerel zoo weinig mogelijk opwekken.

En hij antwoordde:

— De meester verlangt in het belang zijner onderneming geen vijanden te tellen, bijzonderlijk niet van het gehalte, van de sterkte dezer Europeanen, die vroeg of laat er in ge-

lukt zouden zijn hem te dwarsboomen... Daarom heeft hij vrede met hen gesloten...

— Indien gij de waarheid spreekt, maar gij zult mij toelaten het niet te gelooven, omdat ik den meester al te goed ken, heeft hij ongelijk gehad, want zoo erg te duchten zijn deze mannen toch niet... Het bewijs is dat zij zich thans in mijne macht bevinden en ik over hun leven beschik...

Dat was raak en de Tijgerkat behield het stilzwijgen...

— Maar, zoo vervolgde de Braziliaan, daar gij bij hen zijt, bestaat er toch twijfel, en ik heb reeds een paar mannen uitgezonden om den meester op de hoogte van het gebeurde te brengen en zijne onderrichtingen te ontvangen... Als zij teruggekeerd zullen zijn, zal ik een beslissing kunnen nemen... Tot dan houd ik uwe gezellen gevangen en zal ik niet toelaten dat ge nog met hen in betrekking komt... Beproof het niet, want ik heb voor eene strenge bewaking gezorgd, en, wilt gij toch bij hen doordringen, dan zal ik mij verplicht zien, ondanks al den eerbied en de genegenheid die ik voor u, de vertrouweling van den meester, te over heb, u insgelijks gevangen te zetten...

— Hetgeen gij thans doet zal de woede en de ongenade van den meester over uw hoofd brengen...

— Het is mogelijk, maar ik zal dan toch de overtuiging blijven koesteren dat ik mijn plicht heb vervuld...

Na deze woorden met klem te hebben gesproken, verliet de Braziliaan het vertrek.

De Tijgerkat bleef neerslachtig in den zetel vertoeven... Hij had den moed niet meer recht te komen en de woning te verlaten...

— Uit dat net, zoo dacht hij, geraken wij niet los... Wij hebben het spel verloren en zullen er duur voor betalen... Ik heb het voorzien, dat wij iets begonnen, dat weinig kans had te gelukken...

De man, die hem bij den Braziliaan had gebracht, trad binnen.

— Indien gij verlangt te rusten, sprak hij, is er eene kamer met eene legerstede voor u open... Gelieve mij dan te volgen...

De Tijgerkat kwam met moeite recht en met lamme beenen ging hij met den roodhuid mede...

Hij wilde voor het oogenblik niet meer denken, strekte zich dadelijk op het bed uit en sloot de oogen...

Zijne reisgezellen zaten op eene harde houten bank, in hun gevangenis, waar twee met geweren gewapende Indianen op wacht stonden...

Aan ontluchten was daarbij niet te denken, daar hun banden hun beletten te gaan, en zeker te loopen en zij geen gebruik van hun handen konden maken, zoodat ze zelfs de deur, als deze gegrendeld ware geweest, nog niet hadden kunnen openen...

— Wij zitten in de... dingen... in de klem, zei Queepère, en ik geloof dat we er niet spoedig uit zullen geraken!... En we kunnen nog niet eens in wanhoop onze... dingen... armen in de hoogte steken!

— Kunt gij nog spotten met ons rampzalig lot, vroeg Daks... Ik niet, want ik ben er overtuigd van dat wij hier niet levend zullen loskomen!

— Vertrouwt gij de Tijgerkat? was de vraag die Pil stelde.

— Ik, ja, antwoordde Janneken... Zijn haat en zijne wraakzucht zijn geweldig en dat moet ons geruststellen... Ik geloof dat het een geluk voor ons is, dat hij hier niet bij ons zit... Hij is een rasgenoot van die roode deugnieten en dat zal de reden zijn waarom zij hem niet met ons in deze droeve hut hebben gestopt...

— Zoo denk ik er ook over, sprak Queepère, en we zouden goed doen over iets anders te praten en de... dingen... de gebeurtenissen af te wachten...

— Laat ons trachten wat te slapen, zei Daks, want de rust zal ons goed doen, en, trekken de roodhuiden morgen het vel over onzen schedel weg, dan hebben wij toch vandaag eene zoete rust gesmaakt...

— De tijd is gelukkig voorbij, deed Queepère opmerken, dat de roodhuiden het... dingen... het vel van den schedel hunner vijanden scalpeeren...

De raad van Daks werd gevolgd en zij trachtten in den slaap hun zwarte gedachten te doen verdwijnen...

De vermoeyenis werd welvaardig over hun gepijnigd brein, maar hun slaap was bewogen en meer dan eens werd een hunner door een nare droom opgeschrikt en bleef lang wakker en met vrees aan den dag van morgen, misschien aan den dag van heden denken...

De Tijgerkat bleef in zijn loomen slaap gedompeld tot 's anderdaags in den vroegen morgen...

Toen hij ontwaakte duurde het een tijd eer hij zich rekenschap gaf van hetgeen er met hem gebeurd was.

— De toestand is niet aanlokkelijk, zoo dacht hij toen hij tot het besef kwam van hetgeen er was voorgevallen... Er moet spoedig gehandeld worden, of het is te laat...

Komt er bericht van den meester, dan is alles verloren en worden wij gevangen gehouden, misschien ter dood gebracht, want de woede van Calchas de Real zal verschrikkelijk wezen, vooral op mij zal hij het gemunt hebben!...

Hij dacht lang na.

— Ik zie geen uitkomst, zoo overwoog hij, en kan alleen trachten mijn lotgenooten te verlossen en met hen de vlucht te nemen, op gevaar af in deze mij onbekende streken spoedig terug gevat te worden...

En hoe zal ik hen uit hun gevangenis halen, die ik niet eens mag naderen, heeft de Braziliaan gezegd...

Ik ben uitgehongerd en zou wel wat willen eten.

Hij sprong uit het bed en begaf zich naar de deur.

Deze was langs buiten gegrendeld.

— Opgesloten! kreet de roodhuid... Dan is alles verloren...

Hij begon met de vuist op de deur te bonzen.

Een paar oogenblikken later werd ze geopend en een Indiaan verscheen, die vroeg wat hij verlangde.

— Eerst en vooral eten, zei de Tijgerkat.

— Ik zal u zoo dadelijk het noodige brengen.

— Ben ik hier gevangen?

— Hoegenaamd niet.

— Mag ik naar buiten, als ik gegeten heb?

— Zeker.

— Waarom was die deur dan op slot?

— Voor den nacht.

— De reden?

— Ken ik niet, bevel van den meester.

— Bezorg mij nu mijn ontbijt...

— Dat ziet er al wat beter uit dan ik het mij voorstelde, dacht de Tijgerkat... Alleen 's nachts vertrouwt de Braziliaan mij niet, en hij zal mij dan ook wel goed laten bewaken. . Dat weet ik weeral... Als ik mijn morgenmaal binnen heb, zullen wij eens gaan zien hoe het er in het kamp uitziet en wat er te doen is... Zoolang er leven is, valt de hoop

niet weg, alhoewel ze in mijn toestand maar klein is!...

Verschillende spijzen en zelfs een beker wijn werden hem voorgezet, en hij liet zich alles goed smaken.

— Als de maag goed gespekt is, zoo dacht hij, komen de gedachten met meer helderheid en neemt men met meer doorzicht een besluit...

Hij verliet het huis en kuierde in het stadje rond.

De Indiaan, die hem het ontbijt had gebracht, en zijn gevangenbewaarder bleek te zijn, of liever de man die de Tijgerkat overal moest bewaken, sloop hem overal na en werd door zijn gevangene dadelijk opgemerkt.

— Ja, zoo mompelde hij, steek u maar in hoeken en kanten weg, ik heb u toch in de gaten... En ik zal het u eens laten weten, dan is de toestand zuiverder...

Hij keerde zich plotseling om, en trad met snelle stappen op den Indiaan toe, die zich achter een huisje verscholen had...

— Ik dacht u te hebben gezien, zei de Tijgerkat, en ik wensch u iets te vragen.

— Tot uwen dienst, sprak de andere, die, op het feit betrapt, een zonderling gelaat opzette.

— Ik lijd aan eene verschrikkelijke hoofdpijn, met tuitingen in de ooren... Is hier geen dokter. Een Indiaansch geneesheer, want in de blanken stel ik geen vertrouwen...

De gedachte met den dokter, of beter gezegd den toovenaar van den stam in betrekking te komen, was zoo plots in het brein van de Tijgerkat opgerezen...

Meestal, om zoo te zeggen zonder uitzondering, waren het reeds oude mannen, die de taak van toovenaar werd opgedragen door zijn voorganger, bij wien hij in de leer was geweest, en die hem op zijn sterfbed aanwees... Het was eene ware troonopvolging...

Deze Indianen waren steeds vijanden der blanken, in wie zij de verdrukkers van hun ras zagen, en zij konden zich zoo gemakkelijk niet aan de nieuwe toestanden gewennen als hun jongere stamgenooten...

— Indien ik den toovenaar op de hoogte breng van hetgeen wij beoogen, hetgeen Calchas de Real gedaan heeft en wat hij met de heerscheres der roodhuiden voorheeft, dan wordt de geneesheer misschien mijn bondgenoot, en is er voor mij en mijne gezellen nog een uitkomst mogelijk...

— Ik zal u tot bij den toovenaar geleiden,

maar ik weet niet of hij u zal willen ontvangen, of hij voor u iets zal willen doen, want hij heeft niets dan afkeer voor de witte gezichten over...

— Ik ben toch een Indiaan!

— Ja, maar hij zal reeds weten, want hij weet alles, dat gij de leider der blanken zijt. die wij gevangen hebben gezet...

— Breng mij bij hem...

— Tot aan zijn woning... Tracht gij dan bij hem te komen... Ik zal u buiten wachten...

— Het gaat goed, dacht de Tijgerkat... Het is zooals ik heb gedacht, de man is een vijand der Brazilianen... Als ik het behendig aan boord leg, hebben wij een reuzenstap gedaan op den weg der bevrijding...

Eenige oogenblikken later stond hij vóór de woning van den toovenaar en klopte aan.

Een jonge Indiaan verscheen.

— Wat verlangt gij?

— Den meester te raadplegen.

— Wie zijt gij? Ik ken u niet?

— Zeg dat ik de Indiaan ben die met de blanke reizigers hier gister is gekomen... Ik heet de Tijgerkat...

De jonge man sloot de deur, maar deze werd na een paar minuten weer geopend en tot niet geringe verbazing van den bewaker van de Tijgerkat, sprak de jonge roodhuid op zeer beleefden en innemenden toon:

— Mag ik u verzoeken binnen te treden...

De meester zal u ontvangen...

De toovenaar zat in een rieten zetel en rookte eene lange, geurende pijp...

Hij was een grijsaard, graatmager en stokoud.

Met bevende hand nam hij het rooktuig uit den mond en legde het op de tafel.

— Treed nader, mijn zoon, zoo sprak hij met vaste en zware stem, die niet strookte met zijn afgeteerd bleek gelaat en zijn mageren hals...

Buigend trad de Tijgerkat op den man toe.

Deze stond recht greep zijn bezoeker bij de polsen en trok hem naar zich toe.

Zij stonden met hun aangezicht tegen elkaar.

De toovenaar keek de Tijgerkat lang en strak in de oogen...

Dan zonk hij terug in zijn leunstoel en zei:

— Wat verlangt gij van mij, mijn zoon?

— U te raadplegen, vader.

— Ik luister... Waar heeft de kwaal u te pakken gekregen?... Zit zij in uw hoofd?...

Pijnigt zij uw vel?... Zit ze binnen in uwe borstkast of in uw ingewanden?...

— Ik ben kerngezond, vader.

— Waarom komt gij dan hier?

— Ik wil een stout bedrijf wagen, omdat ik vertrouwen stel in uwe goedheid en in uwe wijsheid...

— Spreek, mijn zoon, en steun op mij, want ik heb steeds veel gehouden van stoute waaghalzen onder de Indianen!

— Ik kom uwe hulp inroepen voor mij en voor mijne reisgezellen...

— Voor u ben ik te vinden, voor de blanken, nooit!

— Laat mij toe, vader, in korte trekken u onze geschiedenis te verhalen...

— Ik luister...

— Gij kent Calchas de Real?

— De weldoener der Indianen...

Er lag spot in deze laatste woorden.

— Betwijfelt gij dat, vader?

— Al wat van de blanken komt, lijkt mij verdacht.

— Ik zal u zeggen wie Calchas is, want dat weet gij wellicht niet.

— Misschien hoor ik wel wat nieuws uit uwen mond als gij dien man in een slechts daglicht stelt... Anders weet ik er alles van...

— Een slecht daglicht, dat is te weinig gezegd... Een grooter bandiet dan Calchas loopt er niet in de geheele wereld, vader...

Het betrokken gelaat van den ouden toovenaar helderde op.

— Ik zal met genoeg uw verhaal hooren, zoo sprak hij, omdat ik met genoeg ieder woord opneem dat de witte gezichten als slechte menschen bestempelt...

De Tijgerkat vertelde in breede trekken wat de zoon van den planter misdaan had en wat hij met de vorstin der roodhuiden van plan was te doen, om over Brazilië te regeeren...

— Gij weet nu vader dat Calchas de Real een booswicht is van de ergste soort en dat hij de Indianen wil gebruiken om tot zijn heerschzuchtige doeleinden te geraken...

De oude toovenaar had met het grootste genot, met wellust de woorden van de Tijgerkat als het ware gedronken en dacht een oogenblik na, eer hij als volgt sprak:

— Wat beoogen uwe blanke reisgenooten?

— Dat gaat gij hooren, vader... Ik zal u de geschiedenis der jonge gravin verhalen en dan zult gij inzien waarom wij naar het gebied van den Zonnegod willen gaan...

— Gaat uw gang...

Toen de Tijgerkat zijn verhaal had geeindigd vroeg de oude toovenaar:

— Wat verlangt gij nu dat ik doe?

— Ons helpen, mij en mijn gezellen in vrijheid doen stellen en ons weer op de goede baan brengen...

— Dat ligt niet in mijne macht.

— Uw invloed op uw stamgenooten is toch zeer groot!

— Ja, maar de afgezant van Calchas de Real heeft even veel invloed want de Indianen stellen vertrouwen in den meester van dien kerel!... Ik zal echter nagaan wat er te doen is en met het opperhoofd spreken... Misschien vind ik wel een middel...

De Tijgerkat nam dankbaar afscheid van den toovenaar en kuierde rond het dorp, altijd opgevolgd door zijn bewaker. Daarna begaf hij zich terug naar de woning waar zijn kamer zich bevond, liet zich eten voorzetten en legde zich gekleed te bed...

— Ik ben niet al te wel, zei hij tot den Indiaan, die zijn cipier was, en wensch wat te rusten...

En als de man de kamer verlaten had, begon hij half luid tot zich zelf eene rede te richten:

— Als de toovenaar woord houdt, dan zitten wij er minder slecht voor dan dezen morgen... De oude man zal wel een middel vinden om het opperhoofd te bepraten, tenzij het geheel in dienst staat van Calchas of zijn vertegenwoordiger... Maar, dat zou de toovenaar dan wel weten, naar ik gis...

... ..

Na het ondergaan der zon werden al de inwoners van het dorp, zoo vrouwen als mannen, op het groote plein, dat tusschen de huizen en hutten en de omheining lag, door het opperhoofd bijeengeroepen.

De Braziliaan vernam zulks slechts als hij al de Indianen zag samenloopen en naar de reden vroeg.

— Dat voorspelt niets goeds, zoo dacht hij, want anders zou die duivelsche roodhuid mij verwittigd hebben!... Dat zal hij duur bekopen, als er iets gebeurt dat ik niet goedvind...

Hij was woedend voor dezen aanslag op het gezag dat hij, als afgevaardigde van den grooten meester, in het dorp had weten te doen gelden, maar toomde zijn opgewondenheid in en begaf zich, schijnbaar kalm, naar de plaats der vergadering.

Daar zag hij, op een heuveltje, dat als spreekgestoelte dienst deed bij de algemeene bijeenkomsten van de leden van den stam, het opperhoofd, den toovenaar en een paar roodhuiden van gewicht en bij hem de Tijgerkat.

— Dat ik daar niet eerder aan gedacht heb! Die verwenschte vertrouweling van Calchas heeft de hand in het spel! Ik heb ongelijk gehad dien kerel op vrije voeten te laten!... Nu moet ik de gebeurtenissen slechts afwachten, om te beslissen wat mij te doen staat...

Hij trad nader en bleef naast het heuveltje stil... Hij groette de mannen die er stonden en werd met veel eerbied tegengegroet... Maar niemand richtte het woord tot hem, om hem te verzoeken op het verhoog plaats te nemen.

Dat zou vroeger wel geschied zijn en dat beteekende dat men liefst zijne komst niet hadde gezien...

Het was een grove beleediging, ten aanzijn van al de dorpbewoners en de Braziliaan beet zich de lippen ten bloede...

Maar hij kon zijn woede nog intoomen...

Geen trek op zijn gelaat verried dat hij zoo diep gekrenkt werd door deze handelwijze der hoofden van den stam...

Deze spraken fluisterend met elkaar en schenen het niet eens te worden over hetgeen hun te doen stond.

De Tijgerkat bewoog zich niet, sprak geen enkel woord... Hij nam dezelfde houding aan als de Braziliaan, alsof hetgeen gebeurde hem weinig belang inboezemde, hem niet aanging.

Maar hij hield zijn vijand in 't oog en dacht:

— De kerel heeft lont geroken en zijn kalmte, zijn onverschilligheid zijn gemaakt... Ik speel grof spel, maar als ik het win, dan geef ik geen peseta voor het leven van dien lieven jongen...

Plotseling nam het opperhoofd een besluit en richtte het woord tot de vergadering, waar dadelijk het geroezemoes van het gepraat dezer talrijke lieden in eene diepe stilte uitstierf.

— Ik heb u hier bijeengeroepen, zoo sprak de aanvoerder, omdat een groot gevaar ons bedreigt en wij de noodige maatregelen moeten nemen om eene ramp voor onze neerzetting te weeren...

De toovenaar, die sedert zooveel jaren voor het heil van ons allen werkt en velen onder ons van een dreigenden dood heeft gered, die veel weet en veel ziet dat onze oogen niet weten op te nemen, die, als er een onheil over ons gaat komen, ons eenig opperhoofd moet

wezen, omdat hij alleen het ongeluk kan bezweren, de toovenaar zal u op de hoogte van den toestand brengen, om daarna met u te overleggen wat er ons te doen staat...

Daar klonk de zware basstem die ondanks haar kracht het oor streelde, met het fluweel van diepe tonen, en de oude toovenaar sprak:

— Mannen en vrouwen van onzen stam, ik weet dat gij allen een volledig vertrouwen in mij stelt...

— Ja, ja, ja, riepen al de aanwezigen.

— Luistert dan naar mijne woorden met de diepste aandacht en knoopt ieder volzin in uwe ooren, om u zoo aanstonds te herinneren al wat ik u heb gezegd...

Het is u bekend dat de blanken onze vrienden zijn, die ons niets dan goed willen, en vooral is onder hen onze weldoener de meester Calchas de Real en in den warmen schijn van zijne toegenegenheid voor ons staat zijn vertegenwoordiger hier aanwezig...

Allen zwegen, waar eene uitbarsting van geestdrift zou moeten verwacht worden zijn, indien de Indianen geloof hadden gehecht aan de woorden van hun toovenaar.

Deze vervolgde:

— Gij weet allen hoe de meester dit dorp voor ons heeft laten inrichten, hoe hij ons wapens heeft bezorgd, hoe hij werkt om den grooten dag voor te bereiden, waar al onze stamgenooten naar snakken en die het land, dat door onze voorvaderen werd beheerscht, dat hun toebehoorde, zal teruggeven...

Toejuichingen barsten los...

— Waar wil die oude deugniet naartoe, met al dien woordenpraal?... dacht de Braziliaan. Zulke lange voorbereiding kondigt niets goeds aan...

De toovenaar verhief de stem:

— Mannen en vrouwen, gij moet dus allen met mij instemmen dat de meester Calchas de Real op ons moet kunnen steunen en wij tot den dood voor het verwezenlijken zijner plannen moeten strijden...

— Ja, ja, ja! werd er nu geroepen, niet omdat de Braziliaan maar omdat zijn doelwit hunne geestdrift gaande maakte.

De toovenaar wachtte een oogenblik en sprak dan met klem:

— Maar, wat zou uwe houding zijn, mannen en vrouwen, wanneer gij zoudt vernemen dat de meester een ander doel nastreefde, uwe hulp inriep om er misbruik van te maken?

Een gesmoorde vloek ontsnapte den mond

van den vertegenwoordiger van Calchas de Real.

De Indianen bleven stom, door verbazing geslagen.

Wat gingen zij hooren!... Nooit hadden zij er aan gedacht dat de blanke man, alhoewel hij hunne sympathie niet had weten te winnen, hen zou kunnen misleiden, een ander plan had...

— Welnu, zoo ging de toovenaar voort, ik heb heden de overtuiging opgedaan, dat Calchas de Real ons bedriegt, dat hij...

De Braziliaan, wiens bloed kookte, kon niet langer zijn woede breidelen, die plots ten top werd gevoerd door deze laatste woorden, en zoo kwam het dat hij zonder na te denken, zonder de gevolgen zijner daad te zien, zijn revolver trok en op den toovenaar vuur gaf.

Deze slaakte een gil en viel...

Wat er toen gebeurde is niet te beschrijven, want het opperhoofd wierp zich op den Braziliaan en met een vuistslag, die als een mokerslag neerkwam op het hoofd van den man, deed hij hem neerstorten...

Een Indiaan uit de voorste rij der toehoorders greep den revolver, die de handen van den Braziliaan ontglipt was en vuurde de vijf kogels die nog op het wapen zaten op korten afstand in het hoofd van den gevallen af...

Een aantal mannen en vrouwen waren vooruitgedrongen en wierpen zich op het lijk van den blanke, trokken en sleurden, zoodat het weldra geheel naakt was en met dolkstecken als doorboord, want ieder wilde den moordenaar van den toovenaar een steek toebrengen...

Het opperhoofd en de Tijgerkat brachten den ouden man naar de naastgelegen woning en verzorgden hem, maar de kogel had een oog getroffen en was waarschijnlijk in de hersenen gedrongen, want de toovenaar stierf in hun armen, zonder nog het bewustzijn te herwinnen.

Toen zij terug op het plein kwamen, om het droeve nieuws aan de Indianen bekend te maken, hadden deze vier jonge paarden bijgehaald, met touwen de beenen en de armen van den Braziliaan aan het getuig der dieren vastgesnoerd en dan deze laatste met zweepslagen opgejaagd, zoodat de doode letterlijk vaneengetrokken werd...

Er werd een brandstapel aangelegd, de stukken en brokken vleesch van den man van Calchas werden er opgeworpen en het vuur laaide hoog op.

Hand aan hand dansten de roodhuiden, huilend en tierend, verwenschingen uitbrakend, rond den gloed die de overblijfsels van den Braziliaan verteerde...

— Indien ik u een raad mag geven, zei het opperhoofd tot de Tijgerkat, loop dan naar uw gevangen makkers en vlucht met hen zoo snel uwe beenen u dragen kunnen, want het zijn blanken en ik sta voor hen niet in... De razende woede mijner stamgenooten kan zich ook tot uwe makkers keeren... Spoed u, eer het te laat is...

— Waar moeten wij heen?...

— Het doel uwer reis is de stad van den Zonnegod... Ik weet den weg niet, maar zij ligt in het Westen... Ge moet dus deze richting uit... Een gids is er tusschen die opgewonden menigte niet te vinden... Geloof me, als ge uwe gezellen hier heelhuids wilt zien weggkomen, laat ze dan zonder dralen de vlucht nemen...

... ..

In hun gevangenis hadden onze reisgenooten niet het kleinste bericht van hetgeen er daarbuiten gebeurde kunnen vernemen...

De hut waarin zij opgesloten waren lag niet ver van het plein waar de Indianen waren samengekomen en zij hadden het gerucht der pratende volksmassa gehoord en ook in de

stilte die er op volgde de rede van den toovenaar, maar zonder een woord te verstaan van hetgeen hij zegde.

— Ik geloof zei Daks, dat de roodhuiden over ons lot aan 't beslissen zijn en de spreker voorstelt ons op de eene of andere inlandsche manier naar eene andere wereld te verzenden, waar uwe firma geen bijhuis heeft...

— Ja, sprak Queepère, maar dat gij met zulk... dingen... zulk droef wedervaren nog kunt spotten, dat begrijp ik niet...

— Als 't zoo ver is, helpt jammeren toch niet...

Toen viel het revolverschot van den Braziliaan en kort daarop hoorden zij de vijf schoten die op hem gelost werden.

— Dat is de Tijgerkat die wordt doodgeschoten, meende Pil.

Het geroep en getier der menigte drong tot hen met kracht door en bleef aanhouden...

Zij konden niet gissen wat er voorviel...

Opeens werd de deur opengeworpen en de Tijgerkat verscheen in de hut.

— Vluchten! kreet hij, en begon met koortsigen haast de touwen die hunne handen en beenen vastsnoerden door te snijden.

Volgt mij en loopen zoo snel ge maar kunt. Het geldt ons leven...

En zij verdwenen uit het dorp, zonder eenigen hinder op hunnen weg te vinden...

HOOFDSTUK LXVI

DE KLUIZENAAR DER SAVANNEN

Zoover het oog dragen kon was er niets te bespeuren dan het platte land, deels bestaande uit groote met lagen plantengroei bewassen vlakten en blooten bruinvochtig gekleurden grond, met diepe kloven doorploegd.

Daarboven het onbewolkte luchtgewelf, waarin de brandende zon als een gloeiende bol gloorde...

Niet het smalste wegeltje, zoodat men gissen kon dat sinds jaren en jaren nooit levende wezens langs daar gekomen waren...

Geen aanduiding dus van eenige richting, buiten de zon die de luchtstreken aanwees...

Honger en niets om hem te stillen; hevige dorst en niets om hem te lesschen...

Onze reizigers strompelden reeds geruimen tijd voort, en steeds ontrolde zich dezelfde

streken voor hunne blikken, zoodat het hun toescheen dat ze geen stap waren vooruitgekomen...

Janneken greep Daks bij den arm en hield hem staan.

— Ik kan niet meer, zoo kloeg hij... Het is alsof er in mijn hersenen gehamerd wordt en mijn hoofd gaat uiteenspringen... Mijne beenen knikken, alsof zij mij niet langer willen dragen... Laat ons even rusten...

Tranen ontsprongen zijne oogen en hij begon te snikken, terwijl hij op de knieën zonk en zijn hoofd liet zakken op de armen, die gekruist op den grond steunden...

— Als het de koorts is, zoo dacht de Tijgerkat, dan komt de dood met snelle schreden... En niets om hem te helpen!...

En hij sprak tot zijne lotgenooten:

— Hij heeft gelijk, wij moeten rusten om nieuwe krachten te verzamelen en met moed naar het Westen onzen weg voort te zetten, waar wij wouden en dan ook menschen zullen vinden. Maar, niet slapen, want dan kunnen wij bij het ontwaken niet meer gaan!... Wij moeten elkaar wakker houden...

— Ook al goed, zei Daks... Het laat mij koud... Dat is bij manier van spreken, want ik word letterlijk gebraden... Als we dan niet meer voort kunnen dan blijven wij maar liggen, tot het laatste oordeel aanbreekt...

— Verliest gij ook den moed?...

— Wie zou hem nog kunnen houden... Gij hebt gelijk, de onderneming die wij hebben aangevat gaat boven alle menschenkracht...

Hij was naast Janneken gaan zitten, had den jongen naar zich toegetrokken en liet hem in zijn arm rusten, net alsof hij met een kind doende was...

— Maar, we zijn er mede begonnen, zei de Tijgerkat, en toch niet om hier onze beenderen te laten drogen in de zon, nadat het ongedierte de rest van ons lichaam heeft afgevreten... We staan er voor en we moeten er door...

— En zoolang we er niet bijvallen, beaamde Pil het gezegde van den Indiaan, moeten we voort...

Plots sloot de Tijgerkat de oogen en legde den vinger op den mond, als om stilte te vragen... Hij boog zich zeer diep, alsof hij het gras met de tanden wilde vatten...

— Hop! kreet hij... Loopen!... naar die bloote plek grond ginder... Ik word slangen gewaar...

Daks sprong recht en wilde Janneken met zich oprichten...

— Laat mij liggen! kreet de jongen... De pijn is te groot... Ik kan niet recht!...

— Houd hem vast onder de armen, zei de Tijgerkat...

Hij greep Janneken bij de beenen en den jongen zoo dragend liepen zij voort, door Pil voorafgegaan, die dadelijk op een drafje was naar de aangewezen plek gesneld...

Hijgend, naar adem snakkend, bereikten zij den blooten grond...

— Als die ons te pakken hadden gekregen, zei de Indiaan, zou onze tocht geëindigd zijn geweest, want een beet zou ons op enkele oogenblikken bedwelmd hebben en de dood zou snel ingetreden zijn... Er bestaat slechts

een hulpmiddel tegen den beet dezer dieren, en dat is een serum bereid uit hun venijn, maar dat moet dadelijk worden toegediend en met kennis van zaken ingespoten...

— Alles spant tegen ons samen, zei Daks. .

— Ik bespeur boomen! kreet Pil, die om beter te zien de vlakke hand boven zijne oogen hield...

— Waar? vroeg Daks... Ik zie niets...

— Ginder... Op een heuvel...

— Er zijn in deze verwenschte woestijn geen heuvelen en geen boomen!

— Toch wel, zei de Tijgerkat... Pil heeft gelijk...

— Ik bemerk ze ook, sprak Queepère, als het geen ziensbedrog is... Het moet een woud zijn, want het strekt zich ver tegen den gezichteinder uit...

— In ieder geval, meende de Indiaan, is er daar eene hoogte en staan er palmen... Ik zie ze duidelijk... Is het niet het begin der westelijke wouden, dan is het toch een bosch, waar misschien voedsel, wellicht drinken te vinden is... Laat ons al onze wilskracht verzamelen en er op aftrekken...

Daks en de Indiaan tilden Janneken op, die het bewustzijn had verloren en allen schrompelden naar de plek waar, was er geen redding te vinden, toch beschutting en rust zou te bekomen zijn...

Toen zij de hoogte, waarop boomen dicht bij elkaar stonden, bijna genaderd waren, zagen zij uit het struikgewas, dat van zeer groote bladeren voorzien was, eene gedaante oprijzen of beter gezegd opspringen en in het bosch verdwijnen.

— Een mensch! kreet de Tijgerkat.

— Dan zijn we gered! meende Queepère.

— Laat het ons hopen, zei Daks, maar als het Indianen zijn, die daar wonen, dan zal onze redding wellicht niet veel te beteekenen hebben.

— Als wij er maar voedsel en drinken vinden, sprak Pil... Als ik eens goed gegeten en gedronken heb, mogen ze mij opknoopen of het hoofd afsnijden... Dat zal toch een zachter dood zijn dan van honger en dorst te moeten omkomen!

— Het was geen roodhuid die daar tusschen de boomen vluchtte, deed de Tijgerkat opmerken... Ik heb hem zeer goed gezien... Het was een blanke en hij droeg een grooten baard... Gekleed als de Indianen was hij wel...

— Al was hij de duivel in persoon, zei Pil, als hij ons maar het noodige kan geven om onze maag te vullen...

Zij waren den rand van het bosch genaderd...

— Hier is een voetpad, zei de Indiaan, een bewijs dat de bewoners van den omtrek hier dikwerf komen en diensvolgens is hun dorp of kamp niet ver van hier... Nog wat moed, het einde dezer zware beproeving naakt...

De Tijgerkat had goed gezien, want zij hadden slechts een paar honderd meter tusschen de boomen voortgestrompeld, als een soort hut, uit takken en gebladerte door middel van lianen aan de stammen vastgemaakt, zich verতোonde...

Het was een soort gang, die aan het andere einde uitgaf op een onbegroeide plek van het woud, eenige vierkante meter groot, en die als een bouw van boomen en hoog gewas mocht beschouwd worden.

De muren waren gevormd door dicht naast elkaar staande planten, op eene groote dikte, zoodat ze een schier ondoordringbaren wand vormden, die tot aan de kruinen der boomen raakte, welke laatste een dak over de plek maakten, waarlangs geen licht doorzijpelde en geen stukje lucht te bespeuren was...

De plaats, met een zeer harden en onbewassen rooden grond, was verlaten...

Ze werd echter bewoond, want een bed van gedroogd gras was beslapen geworden, zulks was zeer goed merkbaar, en op een vuur, uit brokken klei opgebouwd, en waarin verbrande takken lagen, stond een soort pot, onbeholpen uit aarde gevormd, zoodat er eene primitieve keuken was gesticht...

Een groote kruik, al even onbehendig uit de roode aarde gemaakt, stond naast den haard.

Janneken werd op het grasbed neergelegd...

Hij lag daar stijf en het gelaat als met eene doodskleur geverfd... Hij ademde flauw...

Queepère had de kruik gegrepen...

Ze was gevuld...

— Vol... dingen... vol water! kreet hij.

— Pas op! zei de Indiaan.

Maar de dwerg luisterde niet naar de woorden van de Tijgerkat, zette de kruik aan de lippen en dronk gulzig...

Daks rukte ze uit de handen van zijn zwelgenden makker en dronk op zijne beurt zoo veel zijn keel maar slikken kon...

Pil volgde zijn voorbeeld. De Tijgerkat niet, die hoofdschuddend het spel aanschouw-

de, maar begreep dat de van dorst stervende menschen niet naar hem zouden luisteren en met hem zouden vechten als hij hun de kruik zou willen ontnemen...

Toen allen verzadigd waren, vatte hij de kruik en dronk met een paar korte teugen een weinig van het vocht.

— Het is inderdaad water, zei hij, en het is zeer zuiver water, maar dat wist gijlie niet en ge zoudt den dood hebben kunnen drinken... En zelfs nu het niets anders is, kan die koele drank u eene koorts op het lijf jagen, die uw leven in gevaar brengt...

— Dat alles wist ik, zei Queepère, maar het heeft mij niet kunnen beletten de onuitstaanbare kwelling van den dorst te bestrijden...

De Tijgerkat had de kruik tot bij het rustbed van Janneken gebracht en was bij den jongen neergeknield...

Hij bevochtigde de lippen van den lijder en zijne slapen, maar kon hem niet tot het bewustzijn brengen...

Janneken opende de oogen niet... Zijn gelaat was hoogrood gekleurd en klam zweet was op zijn voorhoofd uitgebroken...

— Het is de koorts in den hoogsten graad, zei de Indiaan, en ik bezit niets om de ziekte te bestrijden... Het ergste is te vreezen...

De anderen, die het weerstandsvermogen van de Tijgerkat niet bezaten, waren uitgeput op den grond gezonken.

Zij staarden als wezenloos voor zich uit, als waren hun hersenen verdoofd, maar lieten geen woord, geen gekreun hooren, daar het lesschen van hun dorst een zalig welzijn over hen had gebracht en zij de kwelling van den honger op dat oogenblik niet voelden...

Maar dat zou slechts enkele stonden duren.

Opeens werden de hooge bladeren van den groenen wand opengeschoven en een mensch kwam te voorschijn.

Hij was lang van gestalte en droeg den mantel der Indianen, waarin geheel zijn lichaam was gehuld en alleen zijne bloote voeten en zijn hoofd onbedekt bleef...

De man had een langen, dichten grijzen baard, die geheel zijne borst bedekte en een zwaren knevel die over de mondhoecken neerviel... Onder een hooggewelfd voorhoofd, overschaduwden dikke grijze wenkbrauwen de groote, vonkelende donkere oogen, waartusschen een groote haviksneus ontsprong.

Met korte stappen, als trippelend, naderde hij Queepère, Daks en Pil, die bleven zitten, en sprak, toen hij hen genaderd was, met eene

zoete, welluidende, sterke stem, langzaam ieder woord uitend:

— Vreemdelingen, wat voert u hier heen, waarom drongt gij zonder toelating in mijn paleis?

De Tijgerkat was rechtgekomen en antwoordde in het spaansch, de taal door den grijsaard gebezigd:

— Wij zijn verdoold in de Savannen, vader.

De oude maakte eene beweging met de hand om den Indiaan het zwijgen op te leggen.

— Ik ben Pedro de tweede, de keizer der Savannen, zei hij, en gij zult mij Sire noemen of Majesteit...

Daks was met groote moeite rechtgestaan.

— Ik heb honger, sprak hij met schier toonlooze stem.

— Kan uwe Majesteit ons voedsel verschaffen? vroeg de Indiaan, die nog over al zijn geestvermogens beschikte en dadelijk bemerkte had dat hij met iemand te doen had wiens zinnen verstoord waren...

— Voedsel? vroeg de grijsaard... Voedsel?... Ik kan u alles geven... Ik zal dadelijk bevelen dat men u zonder dralen alle spijzen opdiene...

Met statigen tred ging de keizer der Savannen naar een hoek van het pleintje en knielde daar. Hij verwijderde een aantal gedroogde takken welke er op den grond lagen en maakte alsoo een kuil bloot, waaruit hij een houten bak te voorschijn haalde, die hij naast zich plaatste.

Hij wenkte de mannen bij hem te komen.

Allen schoten toe.

— De tafel is gedekt... Ik noodig u uit aan den keizerlijken disch te zitten...

In de houten kist lagen een soort platte broodjes, witachtig van kleur, die een aangename geur verspreiden, die aan vanille deed denken...

Op een oogwenk had ieder, de Tijgerkat evenals de anderen, een der gebakjes gegrepen en werd het voedsel verslonden, dat hun beter smaakte dan het fijnste pasteigoed het ooit gedaan had... Een tweede volgde en een derde vond ook den weg naar hunne hongere maag...

De oude haalde uit den kuil eene kleine kruid en reikte ze den Indiaan over, die den inhoud berook en dan een teug nam...

De anderen volgden zijn voorbeeld.

De drank was bitter maar deed aan als de

sterkste alkohol en vloeide als een loopend vuur door hunne keel.

Verbazend snel monterde hij hen op...

De keizer der Savannen wreef zich vergenoegd de handen, als hij bemerkte hoe zijne gasten zich het vorstelijk maal lieten smaken.

— Zijn mijne genoodigden tevreden? vroeg hij.

De Indiaan boog diep voor hem en sprak op plechtigen toon:

— Wij danken Uwe Majesteit uit het diepste van onze harten...

— Dat doet me genoeg, zei Pedro de tweede, dat doet mij een groot plezier, en tot niet geringe verbazing van onze verzadigde en opgewekte reizigers, deed hij eenige danspassen, zoodat zijn mantel opensloeg en een schier naakt lichaam zien liet...

— Wanneer men tevreden is aan mijn hof, sprak hij, dan wordt er gedanst...

Onder het dansen had hij Janneken bemerkt, die nog steeds op het bed van gedroogd gras uitgestrekt lag.

— Waarom blijft uw gezelschap slapen? vroeg hij... Heeft hij geen honger of geen dorst?...

— Hij heeft de koorts en zal sterven, antwoordde de Tijgerkat, daar wij de ziekte niet kunnen bevechten.

De oude schreed naar den kuil, knielde en haalde een kistje boven, waarmede hij naar den haard trad.

— Ik zal den arts van mijn paleis ontbieden, die den jongen man zal redden.

Hij legde fijn, droog gras in den haard en door twee blokjes hout tegen elkaar te wrijven deed hij vuurgensters ontstaan die het gras ontvlamden.

In een soort aarden tijl goot hij water, nam uit het kistje verschillende bosjes kruiden en wreef er een gedeelte tusschen zijn handpalmen tot stof, hetwelk hij in den pot liet vallen.

Met een takje roerde hij in het mengsel zoolang het kookte en bekwam aldus eene groenachtige vloeistof, die aan kervelsoep deed denken.

Zonder een woord te spreken keken onze reizigers deze toebereidselen aan.

Onder het roeren in de tijl mompelde de oude zonder verpozen eenige volzinnen, welke niemand kon verstaan.

Er verliepen eenige minuten... Toen nam hij het brouwsel van het vuur en ging den pot bij de plaats zetten waar Janneken lag.

— Wat gaat hij doen? zei Daks. Het vocht moet kokend heet zijn!

— Laat hem maar betijen, sprak de Indiaan. Hij weet hoe hij de koorts genezen moet... Hij zal onzen vriend geen leed doen.

Daks was dicht bij den grijsaard gaan staan.

— Ik houd hem toch in het oog, sprak hij... Een ongeluk is met zoo een gekken vent spoedig gekomen!

— Wees voorzichtig, deed Queepère opmerken, en laat niet blijken dat gij hem niet vertrouwd, want wij hebben hem noodig... Laat hij ons aan ons lot over dan kunnen wij opnieuw in de Savannen of in het woud rondloopen, zonder voedsel...

De oude man scheen niet meer te weten dat er andere menschen, buiten Janneken, in zijne nabijheid waren, want hij ging zitten, naast den jongeling, en hield de oogen op den inhoud van de tijl gevestigd, zonder nog iemand een blik te gunnen...

Er verliepen weer eenige stonden, die voor de toeschouwers van zijn bedrijf uren waren.

Eindelijk moest het vocht koel genoeg geworden zijn, want Pedro de tweede scheurde een lap van het onder eind van zijnen mantel en doopte het in de vloeistof.

Hij waschte het gelaat en den hals van Janneken, zoodat ze eene groene kleur bekwamen en ontblootte de borst van den lijder, die hij insgelijks met het kooksel bestreek.

— De arts heeft zijn taak naar behooren vervuld, sprak hij, en zal eene goede belooning ontvangen... Hij is een knap man... Laat de jongeling nu maar rusten en als hij ontwaakt zal de koorts verdwenen zijn...

— Wanneer? vroeg de Indiaan.

— Zoodra hij de oogen opent... Straks... Morgen... Ik weet het niet... Maar genezen zal hij zijn... Mijn taak als vorst roept mij elders... Ik zal u later ontvangen in de troonzaal...

Met statigen tred ging hij het pleintje over.

— Ja, maar dat gaat...

Een gebiedend gebaar van de Tijgerkat sneed deze woorden van Daks af en belette hem den ouden man in den weg te treden.

Deze verdween tusschen de hooge bladeren van het plantsoen dat de plek afsloot.

— En als hij niet meer terugkomt? vroeg Daks.

— Dan staan wij er voor, antwoordde de Indiaan, zooals op het oogenblik dat wij den zonderlingen man ontmoet hebben, met het

verschil dat wij nu geen honger of geen dorst meer hebben, voedsel en drank ons in de eerste dagen niet ontbreken zullen, wij hier de noodige rust kunnen vinden en onze jonge vriend, die den dood nabij was, weldra zal genezen zijn... Trouwens, ik koester het vaste geloof dat de keizer der Savannen hier zal terugkomen, vermits hij hier gehuisvest is.

— Zal Zijne Majesteit iets weten van het... dingen... het gebied van den Zonnegod? vroeg Queepère... Zal hij ons op den goeden weg kunnen brengen?... Is dat niet het... dingen... het geval, dan zullen wij opnieuw rondloopen en wie weet wat... dingen... avonturen ons nog te wachten staan...

— In ieder geval, zei de roodhuid, verlaten wij het woud niet, eer wij er zeker van zijn weer op de goede baan te wezen... Het zij naar de heilige stede hetzij naar de kust...

— Teruggaan vanwaar wij gekomen zijn! riep Daks.

— Het is misschien de eenige uitweg om ons leven te behouden en onze onderneming opnieuw te beginnen...

— Dan heeft onze tegenstrever al den tijd om zijn plannen door te drijven!... Ik geloof waarlijk dat gij...

Daks sprak niet verder.

— Dat ik wat? vroeg de Indiaan.

— Och, vergeef mij, ik ging onzin praten... Ik ging eene al te dwaze en nijdige beschuldiging uitbrengen...

— Ik giste het, maar vergeef het u, sprak de Tijgerkat, zonder het minste verwijt... De bitterheid van onzen toestand zou u aldus doen spreken... Ik moet u allen voor de zoo-veelste maal doen opmerken, dat ik u op voorhand heb gezegd dat wij een stout bedrijf gingen aanvatten, dat vele gevaren en ontgoochelingen kon medebrengen...

— Het is waar, maar niettegenstaande dat alles, wensch ik toch niet terug te keeren naar Rio de Janeiro, wil ik onzen tocht voortzetten, als het mogelijk is...

— Ik ook, sprak de dwerg.

— En ik met u, beaamde Pil.

— Geloof me, vrienden, ik niet minder, zei de Indiaan, en slechts als alle kans zou verkeken zijn, zou ik u voorstellen den terugweg te nemen... Laat ons al die nuttelooze woorden weglaten en afwachten wat de grijsaard met de kranke zinnen voor ons zal kunnen doen... Misschien meer dan wij gissen...

Er verliep geen half uur of de oude man kwam uit het gebladerte te voorschijn, wenk-

te onze reizigers met een breed armgebaar en zei:

— Volgt mij en ik zal u naar uwe vertrekken laten leiden...

— Sire, vroeg de roodhuid, zullen uwe dienaars den zieken jongeling dragen?

— Neen, zei de vorst der Savannen, neen, de arts zal bij hem waken en hem verzorgen als hij ontwaakt...

— Ik laat Janneken hier niet alleen, zei Daks.

— Beste vriend, deed de roodhuid hem opmerken, ik herhaal dat het gevaarlijk voor ons is den oude te ontstemmen... Er zal den jongen man geen leed geschieden, wees daar zeker van... Kom...

— Ik heb er geen vertrouwen in, morde Daks, maar vermits gij het noodig acht...

Zij volgden den grijsaard, langs een smal pad tusschen hoog gewas en boomstammen.

Het duurde niet lang of zij bevonden zich weer op een open plaats van het woud, met dik plantsoen omsloten en door een dak van kruinen overwelfd...

Er waren vier ruststeden van droog gras gemaakt...

De Keizer had zich dus verwijderd om deze bedden voor zijne gasten te bereiden...

— Rust wel, zoo sprak hij... Ik ga zien wat de arts bij den jongen man uitricht...

En hij verdween tusschen het groen...

— Ge kunt er van zeggen wat ge wilt, zei Queepère, maar dat is een... dingen... een Keizer van de beste soort... Hij is eenig in zijn aard, want hij doet al het werk zijner dienaars zelf af!...

— Laat ons den wensch van den vorst vervullen, sprak de Indiaan en strekte zich op het grasbed uit.

De anderen volgden zijn voorbeeld...

— Als er geen wilde dieren ons dezen nacht met een bezoek vereeren, dan zal 't wel gaan, merkte Pil op... Zijn er geen slangen?... Ik heb gehoord dat er in deze wouden veel miereneters loopen...

— Waren het piereneters, lachte Daks, dan zouden ze misschien dezen nacht de pieren uit uwen neus halen, maar miereneters zullen u geen kwaad doen... De Tijgerkat slaapt reeds... Laat ons dat ook doen, want wie weet wat vermoeienissen de dag van morgen ons brengt.

— Volgen wij zijn... dingen... zijn raad, zoo besloot Queepère het gesprek...

Zij sliepen weldra de een na den andere

in en de stilte werd alleen nog gestoord door de zware ademhaling van den Indiaan en het sterk gesnork van Pil...

Pedro de tweede had plaats genomen naast de ruststede van Janneken en beschouwde eene wijl het gelaat van den slapenden knaap, waarin de zenuwen werkten en een onrustigen sluimer afteekenden.

Hij ging water halen tusschen het loover, waar zich meer dan eene gevulde pot van zijn mengsel moest bevinden. Hij scheurde weer een stuk stof uit zijnen mantel, die, mochten er veel koortslijders op zijn gebied komen, weldra zeer kort zou worden!

Hij waschte het gelaat en de borst van Janneken, zoodat de groene kleur van het er op gestreken en gedroogd mengsel verdween...

De oude man bekeek nu nauwkeurig en van nabij het aangezicht van Janneken en na dat lange en zorgvuldig bespieden van de minste beweging die er waar te nemen was, schudde hij het hoofd, stond recht en ging naar den kuil, die eene onuitputbare voorraadskas bleek te wezen.

Hij haalde er een lang puntig mes uit en een fleschje, waarmede hij terug bij den jongeling kwam en naast hem neerhurkte.

Het was alsof hij een stond aarzelde, want hij bleef met het snijtuig in de hand beweegloos zitten en scheen na te denken...

Als uit een droom ontwakend schrok hij op, haalde de schouders op als om er iets drukkends van af te werpen en greep den rechterarm van den knaap, stroopte de mouw op en gaf een diepen prik met den punt van het mes in een ader tusschen boven en onderarm, in de plooi waar deze twee malkaar vonden.

Het duurde een paar seconden en toen vloeide het bloed rijkelijk...

Dan nam de oude man het fleschje en goot eenige druppels op de wonde...

Hij bleef zitten en richtte den blik vast op het gelaat van Janneken, dat na een oogenblik zijn roode kleur verloor, danig bleek werd, om dan eene gewone tint aan te nemen, met een blosje op de wangen...

De zenuwtrekken waren verdwenen en een kalme sluimer had den onrustigen slaap vervangen...

— Gered, prevelde de Keizer der Savannen. Weer een die zijn leven aan mij heeft te danken... Och, kom, wat vertel ik nu!... Men dankt toch iemand niet voor zulk een kleinigheid!...

Hij was rechtgekomen, had Janneken opgetild en op zijn schouder geladen, hetgeen verbazing mocht wekken, want doorgaans bezitten oude menschen niet zooveel macht. en begaf zich met zijn last naar de plek waar de anderen in diepe rust verzonken lagen.

Hij legde den jongeling zacht in het gras, op een paar meter afstand van Daks en keerde terug naar de eerste plaats, waar hij zich uitstreckte op het grasbed dat zoolang door Janneken was beslapen geworden... Hij scheen de koorts niet te vrezen...

Toen de Indiaan in den vroegen morgen ontwaakte, zag hij den jongeling overeind zitten.

Janneken was pas uit den slaap gekomen en kon zich geen rekenschap geven van hetgeen er met hem was gebeurd en waar hij zich bevond.

Met verdwaasde blikken keek hij rond zich...

Toen hij zag dat de roodhuid zich oprichte, wilde hij ook rechtkomen, maar zijne beenen waren te zwak om hem te dragen en hij zakte kreunend terug op het gras.

De Tijgerkat kwam bij hem...

— Blijf rusten, zoo sprak hij, want ge komt uit een ander rijk en 't zal nog vandaag niet zijn dat gij hier op het ondermaansche weer kunt rondwandelen... Hebt gij geen honger? Geen dorst?...

— Ik heb dorst... Maar wat is er voorgevallen... Wat doen wij hier...

— Dat zal ik u straks wel verhalen of een uwer makkers zal dat doen, want ik ga den Keizer opzoeken om drank en voedsel voor u te vragen...

— De Keizer? vroeg Janneken.

De roodhuid glimlachte, antwoordde niet en verdween tusschen de hooge bladeren...

Intusschen was Daks ook ontwaakt en niet weinig verwonderd Janneken daar te zien... En geheel veranderd met den blos op de wangen...

— Genezen! kreet hij.

— Ben ik dan ziek geweest?

— Wij dachten u niet levend meer te zien... Eene hevige koorts had u aangetast, en die sleept in deze streken de lijdens onverbiddelijk naar het graf... De kluizenaar, of beter gezegd de woudbewoner heeft u gered...

— Zijn wij op weg naar het gebied van den Zonnegod, zullen wij weldra Victoire terugzien?...

— Ik hoop het...

Queepère en Pil waren ook uitgeslapen en kwamen Janneken de hand drukken en hem geluk wenschen met zijne wonderbare genezing...

De roodhuid keerde terug met broodjes en eene kruik, gevolgd door den Keizer der Savannen, die met statigen stap op de reizigers toetrad en sprak:

— Men groet buigend den vorst, als men aanwezig is bij zijn ontwaken...

De mannen bogen diep en Queepère sprak:

— Wij groeten uwe Majesteit...

Janneken keek zich de oogen uit het hoofd, staaarde den grijsaard verstomd aan en dacht dat hij droomde...

Nooit smaakte een teug water hem beter en hij verslond een paar der broodjes, die ook bij zijne gezellen in hongerige magen verdwenen...

De oude man woonde het maal bij en zei toen allen hun kaakbeenderen eindelijk lieten rusten:

— Heeft het keizerlijke maal u voldoening gegeven?

De roodhuid dankte hem en vervolgde:

— Sire, wij wenschen niet langer misbruik te maken van uwe gulle gastvrijheid en onze reis voort te zetten, indien Uwe Majesteit eenen dienaar kan aanstellen om ons op den goeden weg te brengen.

— Den goeden weg? vroeg de Keizer der Savannen... Is er een sterveling op aarde die weet waar de goede weg wel gelegen is?

— Ik beduid, Sire, den weg om het doel van onze reis te bereiken.

— Bijna al de menschen hebben in 't leven een doel en bijna niemand vindt het rechte pad om het te genaken!

— De gek spreekt wijsheid, dacht de roodhuid, maar wij geraken nooit een stap verder met al zijn beschouwingen!...

En zich weer tot den grijsaard richtend:

— Sire, wij wenschen het gebied van den Zonnegod en de stad van den grooten toovenaar te bereiken... Kent een uwer dienaren den weg, om er te komen?

De oude man schaterde het uit van lachen, zooveel pret schenen hem deze woorden te geven.

— De stad van den grooten toovenaar!... Hi, hi, hi!... Het gebied van den Zonnegod!... Ha, ha, ha!... Ge zijt zoo gek als een gekke papegaai... Hi, hi, hi!... Dat bestaat allemaal niet!... Als ge naar die streek wilt reizen, als ge die stad wilt bezoeken, blijf dan

maar liever hier!... Het gebied van den Zonnegod, de stad van den grooten toovenaar?... Zoudt ge niet doodvallen!...

En de man lachte, dat de tranen hem op de wangen biggelden...

— Sire, hernam de Indiaan, die toch nog een poging wilde wagen, om te vernemen of het woud zich naar het Westen uitstreckte en, was zulks het geval, weer de kans wilde wagen om zelf den weg te zoeken, Sire, kan een...

De grijsaard sneed hem het woord af:

— Houd een ander voor den aap! zei hij gestreng.

— Ik begrijp niet...

— Met uw Sire!...

— Uw bevel was toch...

— Zie ik er uit als een Sire?...

— Maar, de Keizer der Savannen...

— Ga niet voort... Gij gelooft er toch geen gebenedijd woord van!... Gij denkt dat ge met een krankzinnige te doen hebt!... Is dat niet zoo? Spreek...

De Indiaan was de kluts kwijt... Hij wist niet wat hij antwoorden moest...

— Hewel, vervolgde de grijsaard, ik ben geen Sire en ook niet gek... Richt den jongen man op en steun hem bij het gaan, want alleen kan hij het nog niet, ik ben er zeker van.

Daks en Queepère deden wat hij zegde en Janneken, onder de armen genomen, kon recht blijven.

— Indien gij mij nu volgen wilt, sprak de oude man, zal ik u naar mijne woning geleiden...

De reizigers gehoorzaamden...

Zij verbleven nog immer onder den indruk dat de man stapelgek was en vroegen zich af waar hij hen brengen zou en hoe dat avontuur ging eindigen...

Toen zij een paar honderd meter tusschen de boomen waren doorgegaan en een even langen weg hadden afgelegd langs een weg die door hoog wassende planten liep, scheen het woud plots te eindigen en plaats te maken voor een grooten tuin, waar palmen ordelijk geplant waren en breede wegen bezoomden en op groote grasperken bedden met groote en helgekleurde bloemen het oog verlustigden...

Zij kwamen aan een snelvlietend water, dat wel een tiental meter breed was en waarover eene brug was geworpen, waarvan de leuning uit boomstammen en stronken be-

stond en die in een wel aangelegd europeesch park op hare plaats zou geweest zijn...

Toen ze over deze brug waren gestapt en langs eene breede laan met zeer hooge palmen beplant den weg hadden voortgezet, sloegen zij een zijpad in en plots rees een woonhuis, uit hout opgebouwd, voor hunne verbaasde blikken op...

Een stoep leidde naar een ruim terras langs waar onze reizigers in een groote woonkamer kwamen naar europeeschen trant bemeubeld.

De grijsaard verzocht hen plaats te nemen en op hem te wachten. Hij zou binnen enkele oogenblikken weer bij hen zijn...

Toen hij het vertrek verlaten had keken zij elkaar aan en er verliepen een paar minuten eer de stilte verbroken werd.

Het was Queepère die het eerste sprak.

— Er gebeuren hier zonderlinge dingen, zoo zei hij, en ik heb reeds onderscheidene malen in mijn... dingen... in mijn arm geknepen, om te weten of ik waakte of droomde.

— Ik begin te gelooven, meende de roodhuid, dat er toch in deze streken echte toovenaars zijn en wij door een hunner worden beetgenomen.

— Ik weet niet wat ik moet gelooven, sprak Daks, maar ik ben in ieder geval ten zeerste verheugd dat wij bij een mensch in een menschenwoning zijn aangeland...

— Ik ook, zei Pil, want de kamers van den Keizer der Savannen en deze vorst zelf hingen mij dapper de keel uit.

— Gijlie kunt tevreden zijn, zuchtte Janneken, maar ik denk dat wij Victoire nog in lang niet zullen terug zien en dat onze tegenstrever al den noodigen tijd zal vinden om zijne plannen ongestoord uit te voeren.

— Wij hebben inderdaad veel tegenslag ondervonden, gaf de roodhuid toe, maar ik geloof dat wij thans op den goeden weg zijn en wij morgen onze reis zullen kunnen voortzetten in de juiste richting...

— Als we niet langer betooverd worden!

— Of door den gek misleid!

Er kwam eene schoone Indiaansche vrouw in de kamer, in de dracht van haar ras zwierig gekleed en die een schenkbord met eene kristallen karaf en glazen droeg.

Zij schonk en allen dronken gretig den koele en sterk gekruide geurigen drank.

— Het is hier niet slecht, zei Pil...

De Keizer der Savannen trad in de woonkamer.

Hij had eene gansche gedaanteverwisseling ondergaan.

De grijsaard droeg een licht grijs kostuum dat uit een der grootste kleedermagazijnen van Rio de Janeiro moest komen en, nu zijne haren en zijn baard zorgvuldig gekamd waren, had zijn gelaat een geheel ander opzicht.

Hij boog even en sprak:

— Dokter Pedro Milezetta...

Onze reizigers stonden recht.

— Markies Queepère de Condaros...

— Daks, detective...

— De Tijgerkat...

— Graaf Jan van Meerloo.

— Pil, die van alles was en niets is...

— Neemt plaats, heeren, en in afwachting dat ik u een stevig maal kan laten voorzetten, zal ik u in eenige woorden zeggen wie de Keizer der Savannen is, dien gij zonder twijfel voor een krankzinnigen ouderling hebt genomen... Ik beken het, er was reden toe...

Het was in de fransche taal, met een lichten tongval en hier en daar met een spaansch woord doormengd, dat de dokter deze woorden had gesproken.

— Ik denk, zoo ging hij voort, dat gij mij allen zult verstaan, en, waar ik te veel spaansch gebruik, zal de heer markies u mijn gebrabbel wel willen duidelijk maken, niet waar?

De Keizer der Savannen is niet grootgebracht geworden op den schoot eener vorstin, wat hij trouwens gemeens heeft met de meeste koningskinderen, die ook zelden op den schoot hunner moeder vertoeven...

Ik ben de zoon van zeer gierige burgersmensen, die noest moesten werken om ieder het zijn te geven en dan nog wat over te houden om hun kroost op te voeden.

Mijn vader was bediende in een handelshuis en mijne moeder hield een klein winkeltje open, waar tabak en sigaren verkocht werden aan mannen en vrouwen uit het volk, die in de buurt woonde...

Ik was een zeer verstandig kind, naar de menschen en later mijne leeraars beweerden. en toen ik mijne kinderjaren achter den rug had en de school zou moeten verlaten hebben om mijn brood te winnen werd er over mij aan den patroon van mijn vader gesproken en deze besloot mij op zijne kosten te laten voortstudeeren...

Zoo mocht ik ook hoogere studiën doen en verkoos de leergangen der universiteit te vol-

gen, om dokter in de geneeskunde te worden...

Ik behaalde een diploma met de hoogste onderscheiding, werd naar Europa gezonden, bezocht er de beroemdste professors en hunne klinieken en kwam te Rio terug met eene groote hoeveelheid degelijke wetenschap beladen...

Het lot was mij gunstig en door toedoen van den patroon van mijn vader mocht ik aanzienlijke lieden behandelen en daar ik er toekwam ze te genezen, werd ik weldra een befaamd geneesheer, die in de hooge burgerij van de stad en den omtrek en later het gansche land door, bij de rijkste zieken werd geroepen...

Ik werd hoogleeraar en zeer rijk...

Daar ook mijn weldoener erg krank was geworden en reeds met een voet in het graf stond toen ik hem aan den dood ontrukte, kwam ik maanden dagelijks bij hem aan huis.

Zoo leerde ik zijne dochter kennen, een der schoonste meisjes van Rio, en merkte op dat zij mijn omgang zocht...

Het duurde lang eer wij elkaar van liefde spraken, maar die stond brak toch aan en wij besloten te huwen...

Ik verstoutte mij, na lang aarzelen, haren vader om zijne toestemming te verzoeken... Het was met diepe vrees in het hart, want ik verwachtte er mij aan afgewezen te worden!...

Dat gebeurde niet. De koopman liet zijne dochter de vrije keuze en toen zij verklaard had dat zij mij tot echtgenoot wenschte te bekomen, zei de vader:

— Dat is de gelukkigste stond van mijn leven... Gij hebt mij het leven gered en ik kan er u voor beloonen met mijne dochter haar wensch te geven!...

— Gij hebt mij gemaakt wat ik ben.

— Er zijn weinig vaders die dat van den man hunner dochter kunnen zeggen... Dat maakt mij nog gelukkiger...

Het huwelijk werd ingezegend en ik geloof niet dat ooit twee menschenkinderen een heilvoller bestaan samen hebben gesleten...

Dezelfde liefde bleef steeds voor ons heerschen, wij waren rijk en konden al doen wat wij wilden en mijn naam als geneesheer werd meer en meer vermaard...

Dat was te veel geluk en in dien zonnigen hemel moest er een vernietigende bliksemstraal donderend vallen...

Het kan toch niet anders gaan op de wereld, waar onverpoosd welzijn onbekend is.